

UJ K O R

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Egész évre 12 korona (6 ft)
Fél évre 6 korona (3 ft)
Negyed évre 3 korona (1.50 kr)

Szerkesztő és laptulajdonos:

FLÓR GYÖZŐ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Polgár-utca 17. szám.
Hirdetések felvétele ugyanott.
Kéziratok nem adtnak vissza.

Beköszöntő.

Szeged, 1898. február 15.

Siri, halotti csend uralkodik mindenfelé. Nincs semmi nesz, nincs semmi zaj, a nagy monoton békéjét zavarni, mi sem zavarja meg. Egy-egy hang vonul el néha, egy-egy ébrenalvónak sejtélemszerűt és létre keltegető szava hangzik csak nagy néha meg. E szó is, ezen létjövők sorsával felve törődő szó is, csak mint pusztai kiáltás, visszhangot nem kelt, nyomot nem hagyva enyészik el. Az alvóknak álma sokkal mélyebb, mint sem az ezt megzavarni tudná.

Mi nagy és mélységes álom az, a mely oly igen élettelenül tudja tenni a mi pinczér közönségünket! . . . Vagy tán nem az . . . Az, de még sem egészen.

Az alvók seregében sokan vannak ébren. Az alvók seregében itt-ott s nem ritka helyen, kínos vonású s szenvedéstől becsott arcokat lehet látni . . . és hallani ily nyögéseket: Segítség! Fájdalmas, sóhajszerűek ezen szavak és nincs senki, a ki ezen segítséget nyögők felé csak egy szánó tekintetet is vetne. Segítsen maga magán mindenki! Igen, értjük ezen felfogást, de a ki magán nem tud segíteni . . . Mit tegyen? Mit kénytelen az tenni? A viszonyok romlottak, és semmi remény, semmi mód ezek megváltoztatására! Tessék most ilyen esetben valakinek segíteni maga magán. . . Tekintsünk csak pillanatra jól a helyzet tükrébe, meg fogunk borzadni azon torzképektől, miket ott látnak szemünk . . .

A magyarországi pinczérségnek ily szánalomra méltó, ily szomorú képet mutató a léthelyzete, midőn az »Ujkor« legelső száma megjelen. De hát aztán te szerencsétlen »Ujkor« mi ördögért jelentél meg éppen ebben a szerencsétlen korban? Vagy talán van valami szándékd? Tenni szándékozol valamit? A helyzet veszedelmes zavarodottságot jobban már össze zavarni nem zavarhatod . . . mást meg oszt' mit is tudnál tenni!?

Temetni, temetni jó lélek. Szándékom eltemetni a multat s a mi tegnapig történt: mind, mind a sírba dobni és ezen sírhalmok fölött, ezen temető helyen a magyarországi pinczérségnek felépíteni »Ujkor«-át; ezen a temető helyen egy új rendszert alkotni, a mely a ma-

gyarországi pinczérségnek szabadság, gondtalan élet és otthon ad: egy szóval pedig: Reformot teremteni. Ez a törekvésem, ez a szándékom.

Nagy szó ez, borzasztó nagy szó, de mi utóvégre még sem olyan borzasztó nagy, hogy abból testet formálni és a testbe lelket önteni ne lehessen.

Azért jelent meg tehát az »Ujkor«, hogy ezen fennen hangoztatott szavakat megvalósítsa, hogy ezen megvalósuláshoz eszmét nyújtson és hogy ezen eszmének irányt és módot szabjon.

Az »Ujkor« szabad és független!

Hogy a magyarországi pinczérség nagyon is rá van szorulva, hogy a magyarországi pinczérségnek nagyon is szükséges egy ily szabadlevű és független irányú lap, az kitűnik a következőkből.

Az »Ujkor« ezen utóbbi kijelentésével egy oly szent kötelesség nagy misszióját vállalta magára, a melyet eddig Magyarországon egy megjelent pinczérpap sem teljesített.

De tulajdonképen mit is teljesítettek ezek a szaklapok . . . röviden megmondva: semmit. Ha valami mozgalom féle volt, ők is oda álltak és ekkor csaptak egy sarivarit: néha meg oszt' (elég gyakran) valakit jól a falnak ugrasztanak, de legtöbbször előfizetésre szólították fel t. közönségüket. A mi rájuk még egy kis elismerést von, az a humanizmus, melynek hirdetői nem keveset voltak s melynek gyakorlására nem ritkán hívták fel a nemes keblűek figyelmét. Csakhogy ezt is a magok módja szerint cselekedték eképen. A nemes buzditások egyre folytatódtak, míg ők szépen a sutba dobták azt a szent humániát és elkezdtek ilyesmikkel törődni. Hm, a papiros elfogy, a kőcz meg megmarad; ez pedig az ördögnek se kell. Hm, ez aztán boldos história lesz. És hogy a papiros el ne fogyjon, fordítottak egyet a köpönyegen. Szomorú dolog, hogy az ilyen köpönyeg forgató lapoknak, ha nem is sok, de mégis voltak mindig elegendő követői és pártolói. Hanem ez időtől kezdve talán ez is meg fog szünni. Az »Ujkor« ez időtől nem is mulasztja el, hogy a pinczér közönség figyelmébe ne ajánlja a következő sorokat:

Minden olyan pinczér-szaklaptól, a mely e »pinczér szaklap« címet csak bitorolja és nem teljesíti azon

hivatásokat, melyek kizárólagosan csak a nevezett címnek számlájára vonatkoznak — egyszer s mindenkorra vonja vissza támogatását és szüntesse be előfizetését.

Az »Ujkor« midőn tehát erre tette figyelmessé a pinczér közönséget, ekkor is hivatását töltte be: ekkor is a pinczér érdekekben végzett el egy dolgot, a mit meg fog tenni, a mit soha is nem fog elmulasztani, valahányszor csak a pinczerek érdeke és a loyális kötelességzszerűsége ezt úgy követeli.

Az »Ujkor«-nak csak egy a célja és az:

Megteremteti a magyarországi pinczerek szabadságát, azon szabadságát, a melyben benn foglaltanak az összes pinczéri érdekek.

Midőn tehát az »Ujkor« ezen eszmének megvalósulását tűzte ki célul:

Midőn tehát az »Ujkor« ezen nagy és nemes cél elérésére törekszik, felkéri a pinczéri kart, felhívja Magyarországon az összes pinczérseget, hogy ezen cél elérés nagy munkájánál és az ezzel kapcsolatban lévő többi küzdelmekben, nyújtsa ki ő is segítségét.

Karöltve, összetartással, egyetértéssel mindent és mihamar tudunk kivinni! . . .

Tiszták mar az eszmék, a sötétség eloszlott. A nagy zárvatarból egy egyenes út vezet ki, a pinczerek szabadulási útja. Messze, az ut végén, a hol a cél kitűzve van, egy fényes kis csillag mosolyg, egy kis csil-

lag ragyogtatja le az égről fényugarait. Ez a pinczerek szabadságának hajnalszillaga.

Fenn a kis hajnalszillagnak bitor fénykörében egy angyal jelenik meg és fényugár-ruhát vesz magára és száll le a földre, le a földre. hol siri csend és némaság van. Nincs semmi nesz, nincs semmi zaj, alszik mindenki mélyen . . .

Kik fent vágtyok, halljátok-e már a szabadság angyalának égi, csengései szavát? . . .

Ébredjétek! . . .

Az »Ujkor« szerkesztősége.

Helyzetünk.

Elkedvelődnek az ember, ha az »általános helyzetünkről« beszél. Ha körültekintünk, nem látunk mást, mint csupa tolongó egyéneket, kik egymást be akarják csapni. Sőt vannak olyan »ekszisztenciák«, kik egyene-sen a fosztogatásból élnek, de még hogyan élnek! . . . és ha kérjük, miből élnek? akkor csak egy felelet lehet, az pedig így hangzik: a pinczérétől élnek . . .

Az ügynököket értem. Természetes, a becstelés helyszere ne vonatkozhatik a fenti.

Nem akarok konkrét eseteket előhozni, mert ezekből lehetne annyit felsorolni, hogy a lap csakis ilyenekkel lenne tele. Hanem csak röviden azt az óhaját nyilvánítom, hogy kartársaink egy sikeres ellenmozgalomtól ne irtózzanak, mert szarvaikat csak is így lehet

AZ „UJKOR“ TÁRCÁJA.

A végzetek.

Mikor még nem sütött se nap, se hold,
Mikor még nem volt semmi, semmi fény:
A nagy mindenség sötétségben volt,
Földön nem élt még Isten adta lény.
Üres, lakatlan volt a földgolyó:
Pihent a lég, nem voltak tengerek;
Zajló mi hát a semmisség ölén . . . !
Figyeljétek . . .

A föld egy pontján állott egy alak,
Két tuzgolyó szeme lángot lövelt;
Kezében rozsdás lánc volt és lakat,
Mely hogy zörögjön, le a földre vert.
És a mint zörrent rozsdás lánc, lakat,
Riát ajka mondott rémes átkokat;
Miket kezével ég felé vetett . . .
Mi volt ez?! vad gúny, mely Isten nevet;
Figyeljétek . . .

Majd szolt: nem . . . hangja dörgött, harsogott,
„Azt monda mégis, hogy csak ő az ur!
A gyáva Isten! és mi angyalok
Hogy ezt nem hittük, reánk tört vadul,
Reánk tört és a sötétségbe le.
Bennünket negyven nap és éj vere.“
„Le a pokol mélyébe véletek,
S égjétek annak örök lángitul“ . . . !
Figyeljétek . . .

„Miota égünk éj és éven át,
Égünk és azért el még sem veszünk;
Hah! hogy lenéztük égi hatalmat,
Mégis, mégis csak volt nekünk eszünk.
Most egy végtelenség a birtokunk,
Melyet más senki, csak mi birhatunk:
És vannak erős sátán seregek,
Kikkel száz Isten ellen mehetünk“ . . .
Figyeljétek . . .

„Uram, Istenünk“, szolt az égbe fenn
Az örök Istennek hü angyala:
„Hald, mint ordít a sátán kölyke lenn,
Egész az égig hallatszák szava.
Nincs már köve, letepte lánczait,
Reád s egdedre szórja átkait;
S ha ráng törnek a sátán szellemek,
Mit fog mivelni szent eged kara?“ . . .
Figyeljétek . . .

Szölt az isten, szent ajkán mosoly:
„Igaz, letepte sátán lánczait,
És most az úrben szerte köborol,
Ream kiáltva ocsunya átkait;
S midőn szandéka jönni ellenünk,
Mi ki sem nyújtjuk reajok kezink.
Föl vannak írva örök végzetek,
Az ellen mind, hiába ostromol!“
Figyeljétek . . .

Föl vannak írva örök végzetek!
Mi Isten szoja, mindig teljesül:
Ha multak már a nehéz kezdetek,
A útsza eszmék jobbra létesül,
S a mint a végzet könyve írva volt,
Isten világot s mindent alkotott;
Lett fény, világ s születtek emberek!
Sötétség mult, sátán lecsendesült.
Figyeljétek . . .

Megjön tehát az óra s pillanat,
S mi a végzet könyvében írva van;
Az egy Istennek bölcsessége nagy,
Mí látunk mindenkor dolgában.
Csak tudjuk hégén tűrni a csapást,
Mert sorsunk mint rosz, akép jót is ad.
Idő előtt hiába tennetek!
Várnotok kell, s ha eljött már a nap . . .
Figyeljétek . . . !

letörni, ha mindnyájan ellenük fordulunk. Krisztus idejében is voltak népfosztogatók, de ezeknek osztályrésze a kifosztottakkal nem a »perce« pohár volt, hanem az általános gyűlölet. Lapozzunk csak egy kicsinyt a szentírásban, ott olvashatjuk, hogy a vámszedőkkel még nem is társalogtak. A mi embereink pedig a saját pénzeikért keresik ezeknek környékét.

Szakmabeli mozgalmaink, a melyeknek célja iparrunkra nézve csak jótékony hatással lennének — oly össze-vissza zavartak, hogy az, ki épen mint szemlélő figyel rájuk, ki sem ismeri magát. Hibázik egy bizonyos egyöntetűség, mintha mindent fejnélnék csinálók: a hol pedig látszólag egy kis egyetértés van, ott meg az intézők titkolóznak és a csekély öröndetes híreket egy le nem terjedt szaklapnak adják.

Mikor látom mindezeket, és még hozzá azt, hogy egyes szakársak ügynökökkel szövetkeznek, hogy egymást a helyből kitarják: mikor látom, hogy pinczérék a főnökkel paktálnak és safárokodnak az övédekkel, és az érdemesb, de szegényebbet kicsapátja: mikor látom, hogy a ki cipőfőnt pucolja, holnap az én helyem foglalja el; mikor látom, hogy közlünk minden fogékony-ság a szép és jó iránt ki kezd halni és csupa kapzsi fráterekkel kezd a nagy tömeg leajlásodni... akkor elundorodom ettől a társaságtól. Hogy eddig mégis nem hagytam őket cserbe, az oka csak a hit, mely még bennem van; mert, mint a Megváltó kibajotta az üzereket és kufarokat a templomból, így várom én is azt az időt, mely már sokáig nem késhetik, mikor majd egy »Messias« bennünket is felszabadít a nyakunkra jött söpredéktől.

Remélhetőleg ez az idő nem fog már sokáig késmi... remélhetőleg ez az idő már nem is messzi van...!

Figyelem! Tartsd ébren t. Pinczérég.

Poós Gyula.

Egyesüljünk.

Eljőn mindennek a maga ideje. Van egy könyv, a melyben föl vannak írva világok, országok és népek sorsai. És föl van abban a könyvben írva a beteljesedésnek minden órája és perce. Ezen a földön semmi sem teljesedhetik, míg abban, a kiszámított időnek percz vagy pillanatja be nem következik.

Eljött-e hát a pinczérék idejének az a pillanatja, midőn a haragos sors kezéből az irányító egy jobb lét vezénylőnek adatik át?!

Eljött-e már a pillanat, midőn mi, pinczérék az életnek legnagyobb nyűgét, a »kényszer« magunkról ledobhatjuk? ... Mert, legyen az ember bármi rossz sorsban, nyomorban, éhínségben, csak a kenyér terhe nem nyomja a vállát. ... Oh, mert ez százezre társzab minden nyomorral. És vajjon — nem-e ilyen a pinczéréségnek jelenlegi állapota? Aon a pinczérzen helyzetének nem-e kényszer súlyát látjuk megnyomódva, midőn szellemi tekintetünkkel a bajoknak főokaát kutatjuk? Bizony csak az, a kényszer. A kényszer készíti őt mindenre. A kényszer készíti őt menni oly utakra, a melyek rejtett zugokba csalják és vezetik, — a mely utak a társadalom nagy utjától messzire tévesztik el s a mely utakra már vissza térni, bár mint is igyekszik, nem tud, ha csak nagy erkölcsi veszteségekkel nem... A mi pedig, ah, mi számtalanszor megtörtént már és történik. Sok felázotta már becsületét, csak azért, hogy jövőkét egy bizonytalan kis időre biztosítsa. Mit tegyen — a kényszer készíti. ... És midőn már benn volt ezen kis rövid jövőben, midőn a tisztességtelen szándék czélt éretet vele, undorodva fordultak el tőle jó

barátai, és így magára maradv, barátaitól megvetetten élte a pillanatnyi jó módot. De mert az ilyen rendesen rövid ideig tartó, ő is hamar kiesett szép helyéből és szaladt az ügynökhöz, mert más nem nezett rá, az ügynök is csak azért, mert erszényének mi súlyát érezte.

De nézzünk csak egy kissé zét pinczereink között, mit fognak látni ott szemünk...

Pinczérék, kik 5—6 száz vagy ezer forintért fáradoztak már évek óta s virrasztottak át hosszu éjeleket, fogták magukat és ott hagyták üzletüket, hogy nézzenek már egy főpinczéri állás után. Igen ám, csak hogy ezek azt nem tudják, hogy már többen szintén ezen szándékkal várnak napok sőt hetek óta. Az ügynök persze azonnal rájuk ismer és tudja kikkel van dolga s nem mulasztja el ezeknek az elsőseg ajánlatát felhozni, persze ez már magában véve meger egy pár kopot tüzest. A többire majd lesz még idő az üzlet megkötésekor: az pedig nem késik soká, holnap már itt van. Es ugyancsak — persze ezek azt nem tudják, hogy az az üzlet már két héttel előbb is az ügynök ur irodájában volt; hja, ő tudja mit csinál. Száz vagy százötven forint honorarium, mi az, — csekélység. Másnap, mikor az illető megérkezik a jól meghonorált üzletbe, egy nagy, keserves képvágással fogadja el a gazda feltételeit. Még valami csekélységgel ő fizet rá, hogy az üzletben lehet. De hát mit tegyen, a konorát csak meg kell legalább keresni, és keres, keres, míg az alárendelték megszökni kénytelenek minden héten... Hja, ha a kényszerűség így hozza magával... Így romlanak aztán az állapotok, így szaporodnak a bajok, és vesz részt ezekből majdnem minden egyes pinczér.

Adjon az halát égi urának, kit még sorsa ilyenre nem kényszerített. Oh, de hány van ilyen, és ha vannak is ezek még egy kevesen, de nem mondhatják azt, hogy ma-holnap ők is, nem-e erre jutnak?... Igen, ma-holnap, mikor már az a pinczér nem azt kérdezi, hogy: hogyan élhetünk meg?! hanem azt, hogy: hogyan szökhethünk meg ettől a mestersegtől.

Es kérdem már most: Ilyen szomorú állapotban, ilyen alaváló körülmények között, törődhet az a pinczér még más egyebbel is, gondolhat-e azzal, hogy neki még az erkölcsiség dolgában is vannak kötelességei, melyeket teljesíteni van hivatala, ha azt a bizonyos emberi tekintélyt megőrizni akarja... Gondolhat-e erre? Nem, t. közönség! Nem gondolhat, mert néki élni kell, ez pedig az első mindenek között — és ezt is elérni, minő keserves küzdelmekkel lehet...!

De sokat is mondtam, vagy hogy igazabban szólva semmit sem mondtam még, csak akartam ténny mondani. ... De keves az idő, úgy a hely, ezen nyomor festéseknek, egy lap magában kevés lenne. Különbön is meg nem ez a szándékom, csak a forma, de az eszme, a téma az különböző... Csak egy kis bevezetést akartam tenni, egy kis bevezetést, de azt nem végezhetem be rendesen, mert az a kérdés folyton itt mostokál előttem és minduntalan belekapaszkodik gondolataimba:

... Hát aztán mind ezeken segíteni nem lehet?

Jó, ha már itt van, leírom... Lehet igen, csak akarni kell és ha ezt az »akarni«-kot meg mindnyájan akarjuk, akkor lehet... Es így aztán már nem is nehéz módját ejteni, mert a rugó az mindjárt szembe tűnik; a rugó, a mely az egész szerkezetet működésbe hozza... Egyet mondok hát t. Pinczéréség! Változtassunk ezen a pokolba való helyzetben és vessük el, dobjuk le annak mélységek fenekébe ezt azt átkozott kényszer, a mely miatt minduntalan el-elbodik lábunk... Es milyen könnyen lehetne mindezt megeselekedni.

Semmi sem szükséges hozzá, még fáradi sem kell, csak ezt a szót kimondani — „Akarunk.”

Akarjunk tehát: »tenni« és »tegyünk.« S mit tegyünk? . . . Aljunk össze, valamennyien csak vagyunk Magyarországon, minden pinczérnek legyen egy gondolatja, egy akaratja, és így »egyesülten« és egy akaratlat kivételünk mindent, a mit csak a pinczérnek létevére megkívánunk. Mondjuk ki tehát, hogy: »Egyesülünk.« . . . És midőn e szót kimondtuk: azonnal hirtelenében, percet nem késvé kell azt megtenni, nem halogatni időt; drága az idő, drága minden perc. . . Egyesülünk kell tehát, egy egységnek alkotni, a mely egységnek ezen nevet adjuk: »Országos Pinczér Egyesület.«

Midőn ezen »Országos Pinczér Egyesület« eszméje felvetődött, a szegedi pinczéri kar között egy sem akadt, ki ezen eszmét ne helyeselte volna. És én azt mondom, valamint a szegedi pinczéri kar nem talált ebben kifogást, úgy nem fog akadni az egész országban egy is, ki abban hibára akadna.

De lássuk most az »Országos Pinczér Egyesület« eszméjének célját és hogy ez mily eredménnyel lenne a megvalósulás esetében.

Az »Országos Pinczér Egyesület« létrejötte esetén:

Az »Országos Pinczér Egyesület«-nek tagja minden pinczér, a ki csak Magyarországon van és a ki nem rovtott előéletű.

Az »Országos Pinczér Egyesület« tagjai tartoznak fizetni minden hónapban 2 korona tagsági díjat, a melyért is részületi fognak: »ingyen elhelyezés«, önszegélyezésben, betegsegélyezésben és ezeken kívül pedig lesznek »Önképző körök.«

Az »Országos Pinczér Egyesület« központja Budapestben lesz és vidéki nagyobb városokban fiók egyesületek létesítenek azon jog és teendők kiterjedésével, mint a »központ.«

Elhelyező iroda.

Az »Országos Pinczér Egyesület« minden ponton, a központban, valamint a vidéki fiókokban állít fel egy elhelyező irodát s abban alkalmaz egy irodavezetőt vagy főnököt, ellátva azt lakás és rendes megszabott évi fizetéssel. Az irodavezető vinné tehát a helyeszközlést, kinek is kötelessége a helykereső egyének neveit sorrend szerint vezetni és azokat értesíteni az üzletbelépésről.

Önszegélyezés.

Ha valamely pinczér egyén üzletet nem kapna azonnal és az erre várás következtében vagy bármi más módon költségöl kifogyna, ily esetben »Önszegély« kér, s az irodavezetőnél jelentést tesz, ki is egy bizonyos összeget kiutalványoz, a melyet az »önszegélyezett« csak ha üzletben van már, fizeti vissza, részletekben, vagy a mint neki tetszik.

Önképző körök.

Az egész között még tán legislegszebb és legüdvösebb intézmény az lenne. Testi és lelki táplálónk és otthonunk.

Az »Országos Pinczér Egyesület« egy a központon, valamint a fiókegyesületeken, önképzőköröket állít fel. Az önképző körnek lesznek mellékfeladatai: vendéglő-kávéház, illetve játszó-szoba és olvasó-terem. Azonkívül a vendéglővel kapcsolatban lesznek vendégszobák is a tag urak részére. Egy szóval, egy egész kis »Otthon«. Ez tehát minden tekintetben nagy hasznára válna a Pinczérségnek. Anyagi hasznára, mert különös aprókos költségektől meg lenne óva. Az önképző kör helyiségében költeni ha nem akar, nem költ: szellemi hasznára pedig az önképző kör könyvtára, szépirodalmi, napi és szaklapok, ezenkívül pedig az önismeretségből származó

önművelődés. És még egy hasznos dolog: A pinczérsegből a kártya szenvedély kiölése, miután a játékszobákban az alapszabályokban körülírt játékokat lehetne csak folytatni, melyek nem penzkockázattal járnak. . . .
Betegsegélyző.

Az új rendszerben ez is egy fontos intézmény volna, a mennyiben a beteg külön helyiségben (nem mint a közkórházak nagy beteg teremjei, hol 40—50 beteg fekszik és ápolatik) senkitől nem háborgatottan lenne ápolva és gyógykezelve. Ezen esetben fizetni a ker. betegsegélyzőt sem fizetné a pinczérség.

Az »Országos Pinczér Egyesület« tehát ezen fentebbiekben részesítené tagjait. És ezt mindenütt egyformán kapják. Budapestben úgy, mint bármely vidéki fiókban. Mindenütt otthonunk lesz, otthon leszünk mindenütt.

Volna tehát Magyarországon egy pinczér, kinek ez ellen kifogása lenne?

Es a mi létevéreink érvényesítését illeti, is csak ekként sikerülhetne. Különbön ha az »Országos Pinczér Egyesület« megalakult, a t. ügynök urak minden szó nélkül mennék oda, a hová mi már rég kívántuk őket, a »pokolba«. Igen, ezek a legjobbakarói a Pinczérségnek, kik csak jót azért kívántak, hogy a legelső találkozásnál a kövérebb falatra valót megint kicsalják, — önön maguktól és teljesen meg fognak szünni. A többi bajok szintén így szünnének meg önmaguktól és gyorsan. . . .

Mindezek után kérdem tehát a Pinczéri kart:

Helyeslik-e ezen fentebb mondottakat? Elfogadhatónak találják-e azon eszmét, a mely mindezeket magában foglalja? . . . Most még egy-két szót.

Hogy ezen fentiek, első sorban pedig, hogy az »Egyesül« létre jöjjen, szervezedrünk és csatlakozunk kell ország szerint. Alakulni kell minden városban egy mozgalmi bizottságnak és kiki a saját hatás területén szervezi és írja össze a pinczéreket, mely összeírásnak másolatait beküldjük az »Ujkor«-ba, hogy az a dolgok állásáról s az ügyek fejleményéről mindig hű képet nyújthasson a pinczérségnek. Továbbá pedig a mozgalmi bizottságoknak szoros összeköttetésbe kell lépni egymással mindaddig is, míg az országos mozgalmi s a központi intéző bizottság meg nem alakul. . . .

Ha e szerint tesztünk, ha így cselekszik mindenki, az eszmét rövid idő alatt valósulást s a valósulást a pinczérség »szabadsága« váltja fel.

Fel tehát Pinczérség! A zászló kitűzve áll, az »Országos Pinczér-Egyesület« zászlója. Alája tehát mindannyian. . . Sorakozunk! Csatlakozunk! és tömörülünk! . . .

Létevéreink kivívása, szabadságunk megteremtése, legyen egy gondolatunk.

Egyetértés, összetartás, Egyesülés! ezt a szent háromságot valjha magánéunk Magyarországon valamennyi Pinczérje. Amen.

A nagy közönség.

A társadalom és a pinczérség.

I.

A nagy társadalom és a Pinczérség közti viszonylagosságról, vagy hogy a szavaknak több értelmet adjak. . . a mai társadalom a pinczérseget illetőleg ellentétes fogalmait és téves véleményeinek magyarázatát s teljes megvilágítását tűztem ki központonul. Az alábbi sorokban foglaltak tehát érdekűgei egy a nagy közön-

ség, valamint a pinczér osztálynak, miért is a közfigyelmet felhívom mind a két részről...

Jelen társadalmunk egy nagyobb részének oly sajtós nézeti és ferde fogalmi vannak egyes dolgokra vonatkozólag, melyeket is ha kissé behatóbb vizsgálódás tárgyává teszünk, szinte vajjon betűnő az az önmagától feloldó kérdés, hogy »hát vajjon lehetséges-e ez? lehetséges-e az, hogy egy társadalomnak nagyobb és művelt része, ily téves fogalmakban leledzen...! Igaz tán, hogy erről ők sem tehetnek, de az is igaz, hogy ezt meg csak meg sem kísértették. Persze nem tartják e dolgot érdemesnek, sőt mi több: méltóság alulinak tekintik az ilyesmiel való bibelődést. Ám legyen, megengedem, de ezen esetben én is kérem megengedhetőségét ezen kijelentésnek: hogy azon feltevéssé nagyon is hibás és hogy azon feltevéssé nagyon csekély tapasztalati tanultságra enged következtetni. Igen, akkor ez így van és sajnos hogy így van, t. társadalom.

De vegyük csak a dolgot kissé objektíve és első sorban is kezdjük ottan, hogy mit jelent ez a szó: »társadalom«. Szerintem ezen szónak az egész világon csak egy jelentése van s ezen egy jelentőséget senki sem értelmezheti másként, mint: a »társadalom« szó csakis egyes nemzeteknek összes népeire vonatkozható, mely azokat összeköti és kategóriákba osztja. Miatán pedig ez így van, a társadalomban minden egyes osztálynak megvan a maga helye s a mely osztályok tagjainak már természeti tulajdonsága, hogy mind főbb és főbb törekedjenek...

... Es most pedig vegyük a dolgot egész szubjektív és induljunk ki abból a következőleg.

A társadalom legnagyobb része a Pinczérosztály iránt oly fogalmakat táplál, mely fogalmak nem csak a teljes lenézést foglalják magukban, hanem azok a becsületesség ekszisztenciájának lehetőségét is teljesen kizártnak tekintik.

Tehát már itten fentebbi állításunkkal ellentétbe jöttünk. Ott azt mondtuk, hogy a »társadalom« minden osztályt magában foglal, de így ez utóbbinál fogva a »Pinczérosztály« már kicsik az osztályok sorából, mert: hogye az Istenért! csak nem fogadhat be egy tisztesség társadalom sem egy erkölcstelen, egy becsület hírbén kétes elemet; természetes, hogy az ilyent reneálni kell...

Ez tehát nézete a társadalom legnagyobb részének, ez volna tehát az, mi a »pinczér« nevet annyira gyűlöltté teszi s mi annak viselőjét emberiségében mintegy megsemmisíti...

Es miért van mindez...?!

Hogy ezt megmagyarázhassuk, térjünk le ezen relatív utatról, hagyjuk itt ezen relatióknak zavart fogalomkörét és vegyük az »induktívot«, azaz a tapasztalatok tudományát, melyekből egyenesen rá mutathatunk azon okokra, melyek a társadalomban ezen ellentétes és abszurd fogalmaknak előidézői voltak. Ezen okokat igyekszem tehát itt kimutatni hű képekkel és igaz állításokkal, a melyekhez mind tapasztalati tanulságom vezetett, a melyek is egyrészt hű visszatükrözői fognak lenni azon egyenetlen és szomorú állapotok viszonylagosságának, mik jelenleg vannak vendéglős és pinczér között... Különbön meg lesznek téve itt a vonások mindenre alapos figyelem és kiterjedés közt: azon dolgokat pedig, melyek még most sűrű leplekbe bevontan állanak, egy kissé világosabb helyre helyezzük, egy kissé félre hajtjuk azokról a leplet, hogy had lássa a világ s a nagy közönség, hogy az a »pinczérosztály« a társadalomnak meg sem a legalja, még sem sópredéke...

(Folytatás köv.)

A szegedi mozgalmi bizottság...

Felkeri mindazon t. kartársakat, kik az »Ujkor« első számát kézhez kapták, hogy: az »Országos Pinczér-Egyesület« eszméjét, a hol csak pinczerek vannak, terjeszték; továbbá, a kik már az »eszmét« megismerték és azt magukévé tették, azokkal az »Ujkor«-ban kibocsátott aláírási ivatek irassák alá, ugyszintén azt maguk is aláírva, küldjék be az »Ujkor« szerkesztőségébe; végül pedig felhívja az összes pinczéri kart, hogy alakítsanak minden városban egy »mozgalmi bizottságot« és lépjenek egyik a másikkal szoros összeköttetésbe, mert csak így lehet mielőbb sikeres a mozgalom, csak így sikerülhetnek mihamarabb törekvéseink, ha egymással szoros összeköttetésben vagyunk.

Szervezkedjünk tehát, csatlakozzunk és tömörüljünk...

A szegedi mozgalmi bizottság.

KÜLÖNFÉLÉK.

Előfizetési felhívás

A PINCZÉRI KARHOZ!

Még csak rövid három hét, és ötven éve annak, hogy a magyar nemzet szabadságcsillaga felragyogott. Három hét mulva tehát »örömünnepe« ül a magyar nemzet. »Örömünnepe« ül az egész magyar nép, és hálaéneket zeng az ég Istenének, hogy: »Szabad lett a hon!«

Mondhatja-e ezt magáról a pinczérosztály?

Mondhatja-e ezt a szó, hogy: »szabad«?

Mondhatja, igen, mert midőn a Pinczerek »független« szaklapja, az »Ujkor« megjelent, a pinczerek »szabadság« csillaga is felragyogott. E kettő tehát, a »csillag« és az »Ujkor« egyzszerre és együtt hirdetik a Pinczérosztály ujjászületési korát.

Az »Ujkor« című pinczerek szaklapjára tehát ezennel »Előfizetést« hirdetünk és ezen »Előfizetésre« felhívunk mindenkit, a ki csak »Pinczér«, mindenkit, a ki csak felfogni képes értelmét ezen szavaknak: »Ujkor« és »Szabadság«.

Az Ujkor minden hónapban háromszor jelenik meg pontosan: 1-én, 10-én és 20-án.

Az »Ujkor« javítottól fogva a »Szép világok« című szépirodalmi mellékletet is hozza, melyet

Az »Ujkor« előfizetői teljesen ingyen kapnak.

Az Ujkor előfizetési ára:

Egész évre 12 korona

Félévre 6 »

Negyedévre 3 »

Az előfizetési díjakat a szerkesztőség címére kérjük küldeni.

Az előfizetési díjakat kérjük mielőbb beküldeni, hogy az »Ujkor«nak jövő számát az előfizetők minden késedelem nélkül kaphassák meg.

Az »Ujkor« szerkesztősége

Szeged, Polgár-utca 17.

Legnagyobb titoktartás

Eladók többrendbeli szállodák, vendéglők és kávéházak.

Itczések ezer (1000) forint ovadékkal kerestetnek. Bővebb felvilágosítást nyerheti az országos pinczér elhelyező irodájában Szegeden.

Figyelmeztetés.

Kávéházi pinczerek, tekeőrök (marqueur) és piccolók, valamint kaszínók, kávéslányok, kik elsőrangú kávéházi üzletet szándékoznak szíveskedjenek ebbeli ajánlatukat 1898. április hó 1-ig az országos pinczér elhelyező irodájába, Szeged beküldeni.

Csakis azon ajánlatok vétetnek figyelembe, a melyekkel az arczkép és bizonyítvány másolatai is csatolva lesznek.

A szegedi Pinczéréség köréből.

Bizon, csak mégis jó ez a kis mozgolódás; az embernek egy milligrammnyit se fogy meg a kedve, hanem inkább szaporodik és nő. Pedig hát őszintén megvallva, ez a mi szegedi pinczér közönségünk már annyira bele volt górnýedve abba a bús egyhanguságú kedvetlenségbe, hogy abból őt kivenni szinte Isten nagy csodájának látszott. De oszt' csak látni kellett, mikor arra az »Országos Pinczér-Egyesület« eszméjére mint hagyta faképnél a közönyösöget, szinte örült az embernek minden kis íze. Hiába no, mégis csak jó az az eszme: »Megjártuk mi már eleget, — mondták többen — zátszlószentelés, congressus, nyug.lj, mindent az orrunk előtt csináltak és még se lett egyikből se papsajt. . . . « Dejse, ez a mostani nem fog bennünket a csonka kereszt-hez vinni . . . és ebben igazuk is van, mert erte már magam is azt mondom, hogy: lesz belőle valami. (Szerk.) Mikor az »országos mozgalom elökészítő bizottság« létrejött, a »Szegedi Pinczér-Asztaltársaság« is megalkotották . . . Hogy ezen utóbbi tettüket nem bánták meg, kitűnik abból is, hogy a heti összejöveteleken mindig teljes számban jelennek meg. Akár csak egy »ihász« bálón, olyan jókedv uralkodik itt mindig. Randvégh József, a Sz. p. a. t. elnöke, a világrét el nem mulasztana egy megjelénést is az összejövetelekről: mint egy képviselőházi elnök rázza a csengőt, ha a tag urak kissé zajosabban viselkednek; a mi pedig gyakran megvan. Az a kis Tandari Laci, az Európa kávéház főpinczérje, a ki daczára annak, hogy a német nyelvből vagy négyszer megbukott, mindig »Herr Kosinzyt« mond a »Kosinzyk ur« helyett. »Tessék elmarasztalni!« és a viharos derűtlenség kitör és Tandari Laci fizeti az elmarasztalási összeget, a 2 fillért bele a sz. p. a. t. pénztárpörölyébe. Megjegyzem itt, hogy a sz. p. a. t. alapszabályainak paragrafusa ezt tartalmazza: A ki idegen vagy német szót használ, vagy az elnök és titkárnak nem ezen címet (elnök, titkár) adja meg az összejövetele ideje alatt, 2 fillérben marasztaltatik el. Az ilyen elmarasztalás oszt gyakran megessik; főleg Ott Károly és Neuman ur tévészki össze a nem hivatalos címet a hivatalossal. Kosinzyt egyre vigyázzák, de ő nem hibázik, pedig ő azt tartja magáról, hogy ő »lengyel magyar«. De ezen kívül van azoknak az összejöveteleken valami szellemi haszna is. Alig két hete, hogy fennal az a. t. és tessék, Hegyháti Sándor már verset ír, és még milyen verset, csak úgy tapsoltak neki a tag urak.

A megtapsolt költeményből olvasóinknak bemutattunk egy-két strófát, de hozzá téve, hogy a t. olvasó ne hogy tán félre érte azt, mert hát Hegyháti ur a »Talpra magyar«-ból indult is ki, de az alapeszmét az »Országos Pinczér-Egyesület«-ből vette. De ime a költemény:

Ht az idő.

Magyarország pinczér hada!

Hozzad a nagy ég szól maga.

Ontadtra ébredj már fel

És mondd meg, hogy jó, vagy rossz kell'!

A magyarok Istenére esküszünk! stb.

Nehünk bajunk mint a fűszál,

Az ügyök meg sélal, pipál;

Köve, mint a toltott esze,

Éllünk, pénzünk a zsebibe,

A magyarok Istenére esküszünk! stb.

Tessék, hát nem-e pompás kis költemény? . . . Hát ha még az »Önképző-köreinket« felállíthatjuk, akkor gyarapodunk ám csak eszben, léleken, no meg még egy kis bölcsességben is . . . Adja Isten, hogy mielőbb úgy legyen!

Egy kis hasonlat.

(E.) Polgár Béla színigazgató társulatával a téli időnyre Eperjesre ment, hogy majd a tavasz beálltával a vadregényes szép vidékek annál közelebb essenek hozzá. Hanem ezen feltevésében majdnem pórul járt; ugyanis az eperjesi közönség még nem igen tanulta a művészetért való rajongást és ez a tudomány hiány a szegény színészeket majd hogy megszóktette. És tán így is cselekeskedik, ha akkor nem tün fel egy igazi humanita Mikroy M. ezredes, az Eperjesen állomásozó 67-ik gyalogezred parancsnoka személyében, a ki oszt feltűnésevel elkövetett olyasmit, mi a szegény színészeket legalább egy időre megnyugtatta és a mi az eperjesi polgároknak éppen nem valami nagy épületére volt . . . Fogta magát egy napon az ezredes ur és egész tisztikarával elment a színházba, azonfelül pedig az ezred 597 embere a saját költségén masirozott oda és esse hallgatta végig az előadást.

A mi Pinczér közönségünknek nagyobb része (tisztelőt a kivételeknek) sem igen különbözik humanitás dolgában az eperjesiektől. Ezek nem lelkesülnek a közjóért, valamint azok a művészetért.

No de se baj . . . ! volt már valamikor egy olyan erdő, a melynek egy nagyon kiszáradt fája elkezdett hajtani zöld lombokat. . . .

Felkéretnek . . .

a tisztelt pinczér urak, hogy kis és nagyobb ujdonság hírek vagy ezekhez hasonló bármi ilyen dolgokról, a melyek a pinczér szakmába vágók s a mik tán a pinczér ügyek érdekében feldolgozhatók és nyilvánosságra hozhatók lesznek, — küldjék be haladéktalanul az »Ujkor« szerkesztőségébe.

Az Ujkor a legszorgalmasab beküldöketet ujvékor egy feltűnése keltő csinos kiállítás naptráral fogja meglepni, a melyet ez alkalomra Minden Tamás, az »Egyezer boldonság« szerkesztője állit össze.

Az Ujkor szerkesztője.

Hol ebédeljen . . .

Ott Károly, a szegedi Pinczér-asztaltársaság ezen örökké jókedvű tagjának mindig jókedve van és mindig humorizál. A napokban a Kárász-utca sarkán állt a Tiszai vagy a Profétai főpinczérrel, (ezek mindketten tiszteletbeli tagjai a sz. p. a. t.-nak). Előttük egy szegényebb sorsú pinczér ment el, a ki már vagy 2 hónap óta üzlet nélkül van.

Megjegyzzi a Tiszai vagy a Profétai főpinczér: »Ez a szegény kártárs is nem tom hogy máma hol ebédelt.«

Mondja Ott Károly:

»En megmondanám neki, hogy hol ebédeljen.«

»Hol . . . ?« kérdi csak amugy véletlenül a Tiszai vagy a Profétai főpinczér.

»A Közérdekbe«, mondta Ott Károly komolyan, és nevetve magyarázta meg, hogy a »Közérdek«-nek legutóbbi számban vagy négy oldal mind csupa étellekkel van kitöltve . . .

A szegedi vendéglősök és pinczerek bálja.

Eltérőleg a régi szokásoktól, most együtt tartottak bál a szegedi vendéglősök és pinczerek a saját pénztáruk javára. No, de e tekintetben különösen meg is lett a kívánt eredmény. A nagy eredményű bált a Tisza szállónak összes termeiben tartották meg, a mely termeknek legnagyobbika rendes körülmények között nagyon is nagynek tünik fel, de bizony e alkalommal nagyon is kicsinynek bizonyult. Bálí tudósítónk nyelvében szólva: a bálnak kimondhatatlan nagyszerűségét tekintve, el lehet mondani bátran, hogy: a nagy világ Szegeden még egy ilyen bált aligha látott és fog látni. Különböző kiküldött társunknak tudósítása ekként hangzik:

A bál kezdete.

8 órára volt kitűzve, de már sokkal előbb kezdtek gyülekezni, úgy, hogy már 7 óra után nemsokára a bálányak — Baveschitz Lőrinczné és Stotzer Ferenczné — is megérkeztek, a mi aztán természetesen, hogy maga után vonta a bál kezdetét is. A negyven, ötven rendezőség között nagy zavart idézett ez elő, miután hamarjában nem tudták elhatározni, hogy táncszalonak-e vagy pedig fogadjanak. Végre is Randvégh J. és Koronya J. főrendező urak öt vagy hatodmagukkal a fogadásnál maradtak, míg a többi táncolni ment. Egy megszakítottan sorban — miként az állomástól hafeleké terő postakocsik sora — jött azután a bálba terekvők serege, egész félkilencz, kilencz óráig. A belső báterem ajtajánál két kis disz apród (direkte Párisból hozott ruhákba öltözve) állt és osztogatta a különféle és szebbnél szebb színű csinos kis táncrendeket, a meg csinosabb hölgyközőségeknél. Kedves kis meglepetés volt az . .

Kilencz óra tájban a nagyszámu rendezőség körében ismét egy kis mozgolódás fele volt észrevehető, a mi körülbelül abban nyilvánult, hogy: a terem kicsiny, a publikum nagy, a miből következtetve a négyesre a párok feállítása egyidejűleg nagyon is nehéz feladat lesz. Ez baj, de a minél meg bajosabb volt, hogy nem akadt négyes rendező. Erre nézve az előleges megállapodást elfelejtette volt a rendezőség. De hát a mostani világban már lehetetlenség nem létezik; s ezen felfogásból kiindulva a következő három négyes rendező lett kiküldve: Hegyháti Sándor, Ott Károly és Paral Pál urak. A négyest mindig 3 kolonban és száthatvankét pár táncolta.

Az első négyesre már másodsor volt beharangozva. A sorok rendben, a párok mosolyogva és nyugodtan álltak, várva a négyes bekezdését. És ekkor egyszerre, hirtelen rákezd a zenekar a Rákóczy indulóra. Mi történt? . . . A párok egymásra néztek és várták az erre való feleleteket: senki se tudott semmit sem. A terem ajtaja felé állók pedig lassu mozdulatot ejtve, szemüket egy alakra vetik, ki magyar diszruhában, kardosan és tollas süveggel tart egyenesen a középhez, majd ott megáll, körül tekint, meghajítja magát és ezen szavakra kezd:

A munkácsi rab imája . . .

Jóka Móról.

És elkezdett szavalni. Mily hatást előidéző, mily érzelmet keltő volt ez előadás . . . csak az tudja megmondani, csak az tudna erről szólni, kinek ehhez

egy fensőbb szellemi értelme s. felfogása, kinek ehhez egy benső érzeke van. A kinél az ilyen fensőbb sajátosságok hiányoznak, az ilyen dolgot megérteni nem tud. A nagy költő, a mint lángszellemének minden gazdagságával felruházta, a mint magas lelkének minden szépségével felékesíté, úgy éreztük, úgy láttuk magunk előtt ezt az egyszerű kis művet: a munkácsi rabot. Előttünk állott az rozsdás lánczaival, — a melynek gyűrűi mint megannyi koporsó szegekből voltak összekovácsolva és hallottuk szívet lesújtó és lelket felemelő szavait: »még sem tanultam meg imádkozni« . . . és tanui voltunk a szenvedés, a keservben megtört rab imájának, a melyet az angyalok legszebbikéért, arra leányáért küldött fel az égbe . . . A hatás nem maradt el, a hatás könyveket csalt a szemekbe; éjen és tapsokkal — mely nem akart szűnni — jutalmazták az előadót, Deuts Rezső urat. Mondják, hogy ez nem tetszett volna Bereczky Lajos urnak, a Tisza szálló bérőjének, de ezt megczáfolta többeknek állítása, a kik azt mondták, hogy: igenis tetszett, sőt még annyira el lett ragadtatva, hogy az előadónak egy bizonyos összegű tiszteletdíjat ajánlott fel, csak hogy még egyszer mondja el a »Munkácsi rab imáját«. És hogy ez be nem következett, Urbán Lajos nyugtalansága okozta, ki is, hogy a hatás kellett érzelmeken változasson, egy vig zenejű csárdásba kezdett és csak azután a négyesbe.

A négyesnek, az utána következett tipegőnek is már végét jártak, midőn egyszerre csak Kosinckynak, a legelső bál rendezőnek feltűnt szaladó alakja. Szaladt ide-oda, majd az egyik, majd a másik rendezőhöz és így tovább valamennyihez. Mikor már mind sorba járta, eltűnt. A bál közönség persze ilyesmi nem figyel meg; no, meg nem is ér rá, el van az foglalva kerem, még pedig nagyon. A mamák úgy össze vannak bujva, hogy no. A fiatal szép leányok meg járnak körül-körül, persze nem magukban, noiszen még az kellene, mikor anyni a fiatal ember. Ilyen látképet nyújt a báterem, mikor egyszerre, hirtelen elkezd esni az eső.

Az arany-eső.

A jókedvű társaságokban itt-ott zsvaj támad, már teszem olyan zsvaj, a mely hasonlít a nevetés meg az örömhöz is. Örültek a csinos kis meglepetésnek. Csak úgy csillogtak a szöke meg a barna furtók bajos leány viselői a sok arany-eső csepepektől. Tudósítónk még aligha látott ilyen valamit, mert a dolgokat nyomára akarva jött, utána nézett, hogy tulajdonképen milyen felhőből is esik az ilyen aranyeső. Nem sokára meg tudta. Egy olyan kisebb labdaszerű golyóbisok voltak ezek, bevonva vékony átlátszó papírral, a mely aztán a feldobásnál minden feltűnés nélkül elpólyált és hullott az aranyeső a magasból. De ekkor már Kozinckyt nem lehetett sehol látni. Tőri a fejét megint valamin, gondolták a beljebb avatottak és a második négyes végénél ugyancsak meglepte a t. bált egy olyan fergeteges

Hóésés,

a minőt látni — ez idei gyenge téiben — senki sem látott. Csak úgy havazott és kavargott a hófergeteg a báterem levegőjében; persze csak amolyan imitált hó volt ez, papírból. Ehhez hasonló meglepetések nem egyszer fordultak elő, még a bál befejeztig, a mi is csak már majdnem reggel következett el . . .

Nagyszerű bál volt, igazán nagyszerű, a melyhez hasonlót aligha látott még a nagy világ Szegeden.

Idő és helyszüke miatt a bálon részt vett hölgyek névsorát csak majd a jövő számunkban fogjuk közölni.

Egyezer bolondság.

I.

Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

Valami kalendárjóm feléből olvastam valamit »Borókás Bonifác háza« czimmel. Ki a menyőkö lehet az, a ki itt Borókás Bonifácot hozza szóba? gondoltam magamban. Hát valami »Botoz« vagy mi néven neveződnek járt el a szája. . . Ahá, tudom már, az a rozsz kölyök, az a szószátyár, Mindenféle Tamástól — a ki nekem unoka nagybátyám — hallotta ezt. Nojssen, akkor már meg is verte a fátum, ha ez a csodabogár valamit meghall: nincsen a földnek az a szép nevezetessége, a miért azt elhallgatni tudná, kibeszéli az egész világnak, kilotyogja. De még ez nem volna baj, csak valami értelme volna annak, a mit mond; se füle, se farka, a mit beszél. Rendesen fazekast csinál a csizmadiából, a falusi bakterből meg plébános urat. De várj csak, te világ pletykálója, majd utadba állok én, majd elhallgatsz akkor, tudom! Különben is ezt Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — jó hirveve hozza magával, no meg oszt' ezzel a nagy világot is figyelmezzesz, a ki előtt az én unoka nagybátyám olyan ismerős, mint a rozsz pénz . . . Tehát hogy ezen rokoni szent kötelességnek eleget tegyek, hogy Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — jó hirvenvén ejtett csorbát kiköszörüljem, és végre, hogy ezzel a n. é. közönségnek is egy nagy szolgálatot teljesítsek: elmondom azt a »Borókás Bonifác háza« históriát, de úgy, a mint az megtörtént, úgy, a mint annak Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — élő szemtanuja volt. De a miig ebbe bele kapnék, felkérlem az »Egyezer bolondság« szimpatikus és nemes erkölcsökkel megáldott olvasó közönségét, hogy egy kis türelemmel legyen addig is, míg az előzmények leírását elvégzem, a mi is tulajdonképp vonatkozni fog azon fent nevezett históriára . . .

Ki volt Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

Bárdos Bálintot majdnem egy fél világ ismeri, viszont ő meg egy fél világnak alapos ismerője. (Ő ugyan azt állítja, hogy az egész világnak.) »Perte« barátja nemcsak majdnem egész Magyarország, hanem a külföldek minden jelesebb tájainak kapacitásai, a kiket beszéd közben csak »pajtásom« czimmel szokott megemlíteni. Szoros baráti összeköttetése ki van terjedve, elkezdte a mágnásoktól, le a legalsó iparos osztályig. A miniszterelnökkel paroláz a falusi bíróval leül koczin-tani. Az eddigiekből is következtetve, tehát nem lehet ráfogni, hogy csak amolyan féle filiszter ember, nem, sőt inkább el kell ismernünk, a mi már különben ugyanis elismerve van, hogy: Bárdos Bálint egy valóságos tanult egyéniség, még pedig mennyire . . . A tudományoknak minden szakából oly képzettséggel bír, a minővel egy korbelje sem dicsekedhet. Hozzá képest a legnagyobb professzorok is csak kis Miskák. A jogtudományoknak minden tekintetben ő a legnagyobb tudója. Az ő nagy ismerete az államügyek elintézésénél is nagyon gyakran igénybe vették. Nem mondok sokat, csak egyet: a zóna rendszer sem lett volna megállapítva, ha ő azt mondja, hogy ez nem jó. A boldogult nagy miniszter sohasem kapott volna bele abba a nem kis munkába, ha azt Bárdos B. nem helyeselte volna. Különben pedig fontos személyiség ő mindenütt. »Thot-tigals, ha valami nagyobbnak szabásu »Gseft-et akar csinálni, nem kap addig bele, míg föl nem keresi az ő »Bárthos Bhalinth bharáth-ját és nem kér tanácsot arra nézve. Az »Angol fügefá« kávéház főpinczerje, ha valaki őt amolyan száz forintos kölcsönkéréssel tiszteli meg, rendesen megkérdi előbb Bárdos urat, hogy kreditálhat-e ennek vagy amannak . . . s a szíves felvilágosítás sohasem marad el. Szíves, előzékeny és tanácsra áll mindenkor és mindenkinek. Ez a mi Bárdos Bálintunk, ilyennek ismerté őt »Mindenféle Tamás« — a ki nekem unoka nagybátyám.

(Folyt. köv.)

Szállodások, vendéglősök, kávéosok és a főpinczér uraknak

b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczér elhelyező irodát

Az országos elhelyező iroda közvetít egy férfi, mint női személyzetet.

Az országos pinczér elhelyező iroda a t. főnök és főpinczér urak óhajának kielégítőleg s a közvetítés eszközésében azonnal és a legpontosabban jár el.

Felkérjük tehát a fenti címeket, hogy ily szükség alkalmal megrendelő levél vagy sürgönyeikkel teljes bizalommal forduljanak hozzánk, Templom-tér 6. szám, Országos elhelyező iroda.

Az orsz. pinczér elhelyező iroda

vezetősége Szeged,

Templom-tér 6. szám.

Kérhetnek a t. pinczér urak főnökükkel közölni a fentieket.

A helyt kereső t. egyének, úgy az összes női személyzeteknek

b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczér elhelyező irodát

Templom-tér 6. szám.

☛☛☛

Ezenkívül még a t. helyt keresőknek felhívjuk b. figyelmét az

Az apróhirdetésekre,

melyre nézve is kilépések előtt egy-két héttel keressék fel a szerkesztőséget egy 50 kros bélyeggel mellékelte levéllel, mikor is a szükséges hirdetést közzé tesszük s a levélre azonnal válaszolunk.

Az „UJKOR” szerkesztősége

Szeged,

Polgár-utca 17. szám.